

Ár 2015, föstudaginn 18. september, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Jón Magnússon, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 41/2015**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni dags. 5. júní 2015, með kvörtun sóknaraðila, dags. 3. júní 2015. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 5. júní 2015, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 2. júlí 2015. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 3. júlí 2015, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 22. júlí 2015.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar dags. 18. september 2015.

II.

Málsatvik.

Sóknaraðili átti í viðskiptasambandi við varnaraðila. Þann 3. mars 2011, móttók embætti umboðsmanns skuldara umsókn sóknaraðila um greiðsluaðlögun einstaklinga skv. lögum nr. 101/2010 um greiðsluaðlögun einstaklinga (lge.). Frá þeim tíma naut sóknaraðili tímabundinnar frestunar greiðslna, sbr. 11. gr. lge, sbr. 1. gr. laga nr. 128/2010 um breytingu á lge.

Umsókn sóknaraðila um greiðsluaðlögun var samþykkt þann 4. nóvember 2011 og þann 17. nóvember 2011 var A hdl. skipaður umsjónarmaður með greiðsluaðlögun sóknaraðila. Þann 28. nóvember 2011, birti umsjónarmaður innköllun í Lögbirtingablaði þar sem skorað var á alla þá sem töldu sig eiga kröfur á hendur sóknaraðila að lýsa þeim fyrir umsjónarmanni. Varnaraðili lýsti kröfum við greiðsluaðlögunarumleitanirnar. Þá lýsti FF jafnframt kröfum við greiðsluaðlögunarumleitanirnar, en þær kröfur voru síðar framseldar til varnaraðila.

Varnaraðila barst tillaga að frumvarpi til greiðsluaðlögunar fyrir sóknaraðila í mars 2012. Með bréfi til varnaraðila frá embættinu dags. 23. október 2014, var tilkynnt að þann 29. ágúst 2012 hefði embætti umboðsmanns skuldara felld niður greiðsluaðlögunarumleitanir sóknaraðila og að sú ákvörðun hefði verið staðfest af kærufélagi greiðsluaðlögunarmála dags. 16. október 2014.

Á þessu tímabili var lokið við sölu á fasteign sóknaraðila og maka hans nr. 41 og var allt andvirði eignarinnar notað til uppgjörs á skuldum þeirra við lánardrottna.

Með bréfi dags 1. apríl 2015, lýsti sóknaraðili því yfir að hann teldi óheimilt að krefjast dráttarvaxta vegna þess tímabils sem sóknaraðili og maki voru í greiðsluskjóli. Því bréfi var svarað af hálfu varnaraðila dags. 24. apríl 2015, þar sem sóknaraðila var gerð grein fyrir þeirri afstöðu varnaraðila að bankinn teldi heimilt að reikna dráttarvexti á kröfur á tímabili greiðsluskjóls ef umsókn um greiðsluaðlögun væri felld niður þar sem aðili uppfyllti ekki skilyrði greiðsluaðlögunar. Ekki virðist þó ágreiningur vera milli aðila um rétt varnaraðila til að reikna dráttarvexti á kröfur frá 16. október 2014 til greiðsludags.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að „úrskurðað verði að *F hafi verið óheimilt að dráttarvaxtareikna skuldabréf, sem ég hafði gefið út til bankans svo og aðrar skuldir mínar við bankann, meðan ég naut greiðsluskjóls á grundvelli laga um greiðsluaðlögun einstaklinga nr. 101/2010, sbr. lög nr. 128/2010 um breyting á þeim lögum.*“

Sóknaraðili mótmælir þeim málsástæðum og lagarökum sem varnaraðili teflir fram til stuðnings efniskröfu sinni í málinu.

Sóknaraðili mótmælir að túlka beri notkun orðsins „*vextir*“ í 2. mgr. 11. gr. laga nr. 101/2010 með þeim hætti sem varnaraðili hafi kosið að gera. Hafi ætlunin verið að láta orðið ná til dráttarvaxta, þá hafi verið nauðsynlegt að taka það sérstaklega fram enda gildi að vissu marki ólíkar lagareglur um sammingsvexti og dráttarvexti eins og glöggst hafi mátt sjá af uppbyggingu laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001, þar sem umfjöllun um þessi tvö vaxtaform séu að hluta í tveimur aðskildum köflum í lögnum. Þá sé ljóst að dráttarvextir séu mun meira íþyngjandi fyrir skuldara en sammingsvextir og því beri að beita þröngri lögskýringu við túlkun orðsins.

Tilvísun varnaraðila til laga um gjaldþrotaskipti nr. 2/1991, eigi heldur ekki við í þessu máli. Lög nr. 101/2010, hafi sérstaklega verið sett til að mæta mjög óvenjulegum og erfiðum kringumstæðum hjá einstaklingum í kjölfar efnahagshrunsins 2008. Að mati löggjafans hafi ákvæði laga nr. 2/1991 augljóslega verið ófullnægjandi til að mæta þessum kringumstæðum, sbr. m.a. 1. gr. laga nr. 101/2010. Því telur sóknaraðili að það fái ekki staðist að vísað sé til laga nr. 2/1991 til að skýringar á ákvæði síðarnefndu laganna.

Hvað varði tímalengd greiðsluskjólsins þá sé það ekki við sóknaraðila að sakast og geti lengdin á engan hátt hafa rýrt réttarstöðu hans í máli þessu.

Varnaraðili vísi til þess að lögveðskrófuhafar hafi reiknað dráttarvexti á kröfur sínar meðan einstaklingur hafi verið í greiðsluskjóli á grundvelli laga nr. 101/2010 og því eigi sammingsveðhafar að hafa sama rétt. Lögveð geti stofnast á grundvelli sérstakrar heimildar í lögum. Þannig sé lögveð byggt á sérákvæðum sem ætíð séu túlkuð með þröngri lögskýringu. Sjónarmið varnaraðila fái því alls ekki staðist að þessu leyti.

Túlkun varnaraðila á orðalaginu „*af lögmætum ástæðum*“ í 7. gr. 38/2001 sé ekki rétt. Eins og fram hafi komið í bréfi til varnaraðila dags. 1. apríl 2015 hafi sóknaraðili og eiginkona hans fengið samþykka umsókn um greiðsluaðlögun. Þau hafi gefið allar upplýsingar sem óskað hafi verið eftir en upp hafi komið vandræði við mat á greiðslugetu sóknaraðila þar sem hann hafi á þeim tíma starfað sem söluverktaki trygginga en greiðslur vegna sölunnar hafi ekki endilega borist með jöfnum hætti. Árstekjur hans hafi því að hans hyggju verið of lágt metnar. Þá vísar sóknaraðili til þess að það sé ekki sársaukalaust að þurfa að selja heimili sitt en það hafi engu að síður verið gert á síðasta ári og hafi allt andvirði runnið til uppgjors skulda.

Það sjónarmið varnaraðila að sóknaraðila beri nú að sýna fram á að forsendur fyrir umsókn hans og eignkonu hans hafi verið til staðar í upphafi greiðslu-

aðlögunarferilsins séu algerlega fráleitir. Staðreynd mála sé sú að umsóknin hafi verið samþykkt og meðferð málsins af þeirra hálfu hafi farið fram með lögmætum hætti. Samþykkið hafi augljóslega falið í sér að Umboðsmaður skuldara hafi metið málið svo að ákvæði 1. mgr. 2. gr. laga nr. 10/2010 væru uppfyllt. Þótt síðar hafi staðan verið metin svo að þau hafi ekki uppfyllt skilyrði greiðsluaðlögunar, þá hafi þau ekki misst rétt vegna þess.

Þá sé rétt að hafa í huga að sóknaraðili og eiginkona hafi selt húseign að nr. 41 á síðasta ári. Þær forsendur, sem niðurstaða umboðsmanns skuldara og kærunefndar greiðsluaðlögunarmála hafi byggt á, eigi því ekki við lengur. Vísað sé til úrskurðar kærunefndar í máli þeirra en þar hafi komið skýrt fram að „*eini möguleikinn til að koma á greiðsluaðlögunarsamningi (sé) að selja þá eign sem veðsett er til að létta greiðslubyrði skuldara vegna fasteignaveðkrafna.*“ Samkvæmt bréfi umboðsmanns skuldara dags. 3. apríl 2014 til eiginkonu sóknaraðila, hafi þeim verið veitt heimild til að ráðstafa fasteign þeirra nr. 41. Þar með hafi þau talið að málinu væri lokið gagnvart Umboðsmanni skuldara sem myndi gera kærunefndinni grein fyrir breyttum forsendum.

Tímalengd málsmeðferðar sé sóknaraðila óviðkomandi og verði varnaraðili í því efni að beina kröfum að Umboðsmanni skuldara og kærunefnd greiðsluaðlögunarmála vegna þess. Sóknaraðili hafi farið eftir lögum í þessu málastappi öllu. Vísar sóknaraðili í þessu samhengi til þess að ósanngirni sé falin í því að ráðstafa þriðjungi þess fjár sem fór til varnaraðila til greiðslu dráttarvaxta.

Loks mótmælir sóknaraðili þeirri staðhæfingu varnaraðila að 2. mgr. 11. gr. laga nr. 101/2010, hafi brotið gegn eignaréttarákvæði 72. gr. stjórnarskrárinnar. Samkvæmt 1. gr. laganna sé markmið þeirra að gera einstaklingum í verulegum greiðsluferfiðleikum kleift að endurskipuleggja fjármál sín og koma á jafnvægi milli skulda og greiðslugetu þannig að raunhæft sé að skuldari geti staðið við skuldbindingar sínar um fyrirsjáanlega framtíð. Ákvæði 2. mgr. 11. gr. feli þannig í sér almenna takmörkun sem kröfuhafar verða að þola. Þegar af þessari ástæðu feli ákvæðið ekki í sér brot gegn 72. gr. stjórnarskránni.

Sóknaraðili mótmælir frávisunarkröfu varnaraðila þar sem telja verði að varnaraðila sé fyllilega ljóst um hvaða kröfur sé að ræða. Í uppgjöri sem varnaraðili sendi sóknaraðila í tölvupósti dags. 22. ágúst 2014, sé að finna kvittanir varnaraðila um ráðstöfun á andvirði húseignarinnar nr. 41. Samkvæmt kvittunum hafi greiðslur til varnaraðila numið samtals um kr. 30.500.000 og þar af hafi dráttarvextir numið um kr. 10.300.000. Alls hafi þar verið kvittanir vegna fimm lána og þar af hafi verið greiddir dráttarvextir vegna tveggja þeirra.

Með kvörtun sóknaraðila hafi fylgt afrit af bréfinu til varnaraðila varðandi dráttarvaxtaútreikning, dags. 1. apríl 2015, og sé þar aðfinnslum sóknaraðila lýst.

Þá vísar sóknaraðili til þess að það verði ekki séð að framlagning á ákvörðun umboðsmanns skuldara eða ákvörðun kærunefndar greiðsluaðlögunarmála hafi skipt máli við afgreiðslu þessa ágreinings. Úrskurð kærunefndar í máli sóknaraðila sé að finna á heimasíðu nefndarinnar í máli nr. 178/2012 og sé málsatvikum þar m.a. lýst. Þá sé því mótmælt að ekki sé unnt í þessu máli að vísa til framlagðra gagna í máli nr. 111/2014. Varnaraðili hafi öll þau gögn undir höndum og það mál hafi verið byggt að sama skuldauppgjöri milli sömu aðila og það mál sem hér um ræðir. Tilvísun til þess máls hafi verið á því byggt að slíkt myndi spara skriffinnsku og einfalda málið.

Að sama skapi sé óþarfi að tilgreina kröfufjárhæð þótt það hafi verið gert hér að framan. Kvörtunin hafi beinst að því að varnaraðila hafi verið óheimilt að dráttarvaxtareikna skuldabréf meðan sóknaraðili hafi notið greiðsluskjóls en sé ekki krafa um greiðslu tiltekinnar fjárhæðar.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfum sóknaraðila verði vísað frá úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Til vara krefst varnaraðili þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili telur að málatilbúnaður sóknaraðila í heild sinni sé verulega vanreifaður. Kvörtun sóknaraðila sé svo óljós að erfitt sé fyrir varnaraðila að taka til varna. Ekki sé tilgreint hvaða kröfur um ræði né atriði sem að mati varnaraðila sé nauðsynlegt að komi fram í kvörtun. Engin gögn séu lögð fram til stuðnings kvörtun að frátöldum fylgiskjölum nr. 1 og 2. Til að mynda sé ekki lögð fram ákvörðun umboðsmanns skuldara og ákvörðun kærufndar greiðsluáðlögunarmála né afrit af þeim skuldaskjölum sem mál þetta snúi að. Þá vísi sóknaraðili til framlagðra gagna í alls óskyldu máli úrskurðarnefndarinnar nr. 111/2014 á milli sóknaraðila og varnaraðila.

Varnaraðili telur málsatvikalýsingu sóknaraðila vera verulega ábótavant en ekki sé minnst á atvik máls frá því að sóknaraðili hafi sótt um greiðsluáðlögun þar til kærufnd greiðsluáðlögunarmála hafi staðfest ákvörðun umboðsmanns skuldara um niðurfellingu greiðsluáðlögunarumleitana þann 16. október 2014, að öðru leyti en því að á þeim tíma hafi sóknaraðili lokið við sölu á fasteigninni nr. 41. Þá hafi sóknaraðili ekki tilgreint hvaða fjárhæð hann telur að kröfur eigi að standa í. Í kröfugerð sé ekki tiltekið það tímabil sem sóknaraðili telji að varnaraðila hafi verið óheimilt að reikna dráttarvexti. Í raun sé ekki gerð fjárkrafa heldur viðurkenningarkrafa, þótt mögulegt hefði verið hægt fyrir sóknaraðila að setja fram fjárkröfu á hendur varnaraðila. Vegna þessa telur varnaraðili að kröfugerð sóknaraðila sé á mörkum þess að teljast lögspurning. Allt framangreint, hafi gert varnaraðila mun erfiðara fyrir að verjast kröfu sóknaraðila.

Af öllu framangreindu telur varnaraðili ljóst að framkomin kvörtun sóknaraðila hafi ekki uppfyllt skilyrði þess að nefndin geti tekið málið til meðferðar. Því beri að vísa málinu frá úrskurðarnefndinni, sbr. e-lið 6. gr. samþykktu úrskurðarnefndarinnar.

Verði ekki fallist á kröfu varnaraðila um frávísun krefst varnaraðili þess að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað. Málsástæðum sóknaraðila, að því leyti sem þær gangi gegn málatilbúnaði varnaraðila, sé mótmælt.

Varnaraðili byggir varakröfu sína í málinu á þeim grundvelli að honum sé heimilt að dráttarvaxtareikna kröfur sínar á hendur sóknaraðila á grundvelli heimildarákvæða í skuldaskjölum umræddra krafna og ákvæða laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu. Jafnframt byggir varnaraðili á því að ákvæði lge. takmarki ekki framangreindan rétt varnaraðila.

Samkvæmt heimild í skuldaskjölunum sjálfum og með greinargerð þessari, hafi varnaraðili haft heimild til að reikna dráttarvexti af ógreiddum gjalddögum. Sú heimild byggir á 1. mgr. 5. gr. laga nr. 38/2001. Varnaraðili vísar í þessu sambandi einnig til meginregla samningaréttar um að gerða samninga skuli halda og samningsfrelsi, þ.e. frelsi manna til að ráða efni þeirra samninga sem þeir gangast undir. Óumdeilt sé að sóknaraðili hafi verið í vanskilum með þær skuldir, sem málið fjalli um, á því tímabili sem um ræði, þ.e. frá og með 3. mars 2011 til og með 16. október 2014. Því hafi varnaraðila verið heimilt að reikna dráttarvexti á kröfur sínar á hendur sóknaraðila á framangreindu tímabili.

Þá komi fram í ákvæði 2. mgr. 11. gr. laga nr. 101/2010, að vextir falla á skuldir meðan á frestun greiðslna stendur, sem staðfesti framangreindan rétt varnaraðila. Telja verði að með „*vöxtum*“ sé bæði átt við almenna vexti sem og dráttarvexti, enda bendi ekkert í lögskýringargögnum til annars. Í þessu sambandi bendi varnaraðili á að önnur úrræði, s.s. við nauðasamninga og greiðslustöðvun skv. lögum um gjaldþrotaskipti nr.

21/1991, reiknast dráttarvextir á kröfur meðan leitað sé samninga við lánadrottna. Þá kveði 8. gr. lge. á um að tímabil greiðsluaðlögunar-umleitana, þ.e. það tímabil frá samþykki umsóknar fram til þess að greiðsluaðlögunar-tímabil hefst, geti orðið allt að þrjú mánuðir og ætti það því ekki að hafa teljandi áhrif á skuldarann. Ekki sé gert ráð fyrir því að einstaklingar séu í greiðsluskjóli í rúm 3 ár líkt og raun hafi verið í máli þessu. Löggjafanum hafi verið í lófa lagið að skýra ákvæðið betur og taka af allan vafa um að ákvæðið tæki ekki til dráttarvaxta, hefði sú verið ætlunin.

Jafnframt þessu telur varnaraðili að venja við túlkun lagaákvæðisins eigi að leiða til sömu niðurstöðu, enda hafi íslenska ríkið, sveitarfélög, tryggingafélög og aðrir lögveðskröfuhafa reiknað dráttarvexti á lögveðskröfur sínar meðan einstaklingur sé í greiðsluskjóli á grundvelli lge. og hafi það viðgengist athugasemdalaust.

Sóknaraðili byggir á því að 7. gr. laga nr. 38/2001 eigi við í málinu, þ.e. að sóknaraðili hafi „*af lögmætum ástæðum*“ haldið eftir greiðslu og því sé varnaraðila ekki heimilt að reikna dráttarvexti af kröfunum. Varnaraðili hafnar því að atvik málsins séu með þeim hætti að ákvæðið eigi við í málinu. Í málinu liggja fyrir að sóknaraðili hafi ekki uppfyllt lögbundin skilyrði til að nýta sér úrræðið greiðsluaðlögun þar sem umboðsmaður skuldara hafi fellt niður greiðslu-aðlögunarumleitanir vegna sóknaraðila með ákvörðun dags. 29. ágúst 2012, en kærunefnd greiðsluaðlögunarmála hafi staðfest þá ákvörðun með úrskurði 16. október 2014.

Sóknaraðili hafi ekki útskýrt á hvaða grundvelli ákvörðun umboðsmanns skuldara hafi verið tekin, en samkvæmt lge. sé það heimilt ef einstaklingur uppfyllir ekki skilyrði laganna til þess að leita greiðsluaðlögunar eða einstaklingur hafi brotið þær skyldur sem á honum hafi hvílt á meðan leitað sé greiðsluaðlögunar, enda ef sóknaraðili hefði sjálfur kosið að ganga út úr úrræðinu hefði hann einfaldlega afturkallað umsóknina án frekari vandkvæða. Að mati varnaraðila hafi sóknaraðili ekki sýnt fram á að forsendur fyrir umsókn hans um greiðsluaðlögun hafi verið til staðar í upphafi, sbr. 1. mgr. 2. gr. lge., enda hafi hann ekki gert upp við lánardrottna sína á tímabili greiðsluaðlögunarumleitana, a.m.k. að hluta, sbr. það sem fram hafi komið í kvörtun sóknaraðila. Þá hafi sóknaraðili ekki sýnt fram á að önnur vægari úrræði hefðu ekki dugað og að sóknaraðili hafi haft lögmætar ástæður fyrir því að sækja um greiðsluaðlögun einstaklinga skv. lge og njóta tímabundinnar frestunar greiðslan í rúm 3 ár. Á grundvelli ofangreinds telur varnaraðili að 7. gr. laga nr. 38/2001 eigi ekki við í málinu.

Varnaraðili telur jafnframt að auk ákvæðis 2. mgr. 11. gr. lge. leiði öll sanngirnissjónarmið til þess að reiknaðir séu vextir á kröfu hans í þau rúmu 3 ár sem tímabil tímabundinnar frestunar greiðslna skv. lge. hafi numið, einkum í ljósi þess að sóknaraðila hafi ekki verið heimilt að leita greiðsluaðlögunar. Samkvæmt 2. mgr. 11. gr. lge. hafi vextir fallið á skuldir meðan á frestun greiðslna hafi staðið en séu ekki gjaldkræfir. Þegar heimild sóknaraðila til að leita greiðsluaðlögunar hafi verið felld niður og hann hafi fallið úr greiðsluskjóli hafi varnaraðila þar með verið heimilt að krefjast dráttarvaxta af kröfum sínum á hendur sóknaraðila. Lagaskilyrði til þess að leita greiðsluaðlögunar einstaklinga hafi ekki verið fyrir hendi og telur varnaraðili ósanngjarnt að kröfuhafi beri hallann af því að sóknaraðila hafi ekki greitt af lánnum í þann tíma sem um ræði og að afgreiðslu málsins hafi dregist í rúm 3 ár, enda væri það óeðlilegt. Í því sambandi bendir varnaraðili jafnframt á að kröfuhafar séu margvíslegir, m.a. einstaklingar, en það yrði þeim verulega þungbært að bera hallann af því að einstaklingur leiti greiðsluaðlögunar án þess að uppfylla skilyrði lge., njóti greiðsluskjóls í langan tíma og greiði ekki af kröfum sínum.

Verði ekki fallist á að skýra 2. mgr. 11. gr. lge. með framangreindum hætti og talið að ákvæðið taki fyrir umdeildan dráttarvaxtareikning varnaraðila, byggir

varnaraðili á því að 2. mgr. 11. gr. lge. brjóti gegn eignaréttarákvæði 72. gr. stjórnarskrár lýðveldisins Íslands nr. 33/1944. Með öðrum orðum að með ákvæði 2. mgr. 11. gr. lge. sé kröfuréttarlegu sambandi milli aðila breytt með afturvirkum hætti sem ekki fái staðist, sérstaklega ekki með tilliti til málsatvika í fyrirliggjandi máli, sbr. þá staðreynd að umboðsmaður skuldara hafi fellt niður greiðsluaðlögunarumleitunar sóknaraðila.

Með vísan til alls framangreinds fer varnaraðili fram á að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort varnaraðila hafi verið heimilt að reikna dráttarvexti á lán sóknaraðila þegar sóknaraðili var í greiðsluskjóli á tímabilinu 3. mars 2011 - 16. október 2014 á grundvelli laga um greiðsluaðlögun einstaklinga nr. 101/2010.

Krafa sóknaraðila lýtur að viðurkenningu á því að ólögmætt sé að krefja um vexti á ákveðnum kröfum á ákveðnu tímabili. Enda þótt fjárhæð vaxtanna komi ekki fram í kröfunni, né heldur hvert umrætt tímabil er, er þar um að ræða staðreyndir sem eru varnaraðila vel kunnar og hafa ekki valdið honum örðugleikum við málatilbúnað sinn. Eru engin efni til þess að vísa efnislegum kröfum sóknaraðila frá og er kröfum varnaraðila um það hafnað.

Efnislegur ágreiningur aðila lýtur að ákvæði 11. gr. laga nr. 101/2010 um greiðsluaðlögun einstaklinga. Ákvæðið kveður á um að þegar umboðsmaður skuldara hefur samþykkt umsókn um greiðsluaðlögun hefjist tímabundin frestun greiðslna. Eru í 1. mgr. greinarinnar rakin þau vanefndaúrræði lánadrottins sem þar með er óheimilt að grípa til. Verður að líta svo á að þar sé um tæmandi talningu að ræða. Í 2. mgr. 11. gr. laganna er kveðið á um að vextir af viðkomandi kröfum skuli reiknaðir meðan á frestun greiðslna stendur, en að þeir falli þó ekki í gjalddaga á meðan á slíku greiðsluaðlögunartímabili stendur yfir.

Samkvæmt þessu verður að líta svo á að það sé með öllu hafið yfir vafa að dráttarvextir falli á skuldir á umræddu tímabili, enda eru þeir hvorki á meðal þeirra vanefndaúrræða sem talin eru upp í 1. mgr. né eru þeir undanskildir í ákvæði 2. mgr. um vexti. Verður því talið heimilt að krefjast dráttarvaxta á kröfur fyrir það tímabil sem sóknaraðili naut frestunar greiðslna á meðan leitað var greiðsluaðlögunar.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur F, er hafnað.

Reykjavík, 18. september 2015.

Haukur Guðmundsson

Jón Magnússon
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson
Oddur Ólason